

PRENUMERATA

Rocznie 48 Mk., Kr. 30
 półrocznie 24 Mk., Kr. 15
 kwartalnie 12 Mk., Kr. 7
 rocznie 24

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ.
 WYCHODZI CODZIENNIE Z WYJĄTKIEM NIEDZIEL I ŚWIĄT.

OGŁOSZENIA

Cena za wiersz drobny
 go pisma (petit) po te-
 ście 1 mk.
 Kolumna 6 linijek
 Numer wydawniczy
 20 60 25 60

Redakcja i Administracja: Miodowa № 20.

Redakcja otwarta od 9—3 p. p.

Redaktor przyjmuje od 1—2 p. p.

Telef. red. 44-05. Telef. admn. 44-50.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 20 października 1919

celem wykonania ustawy z dnia 11 lipca 1919 r. Dz. P. P. P. Nr. 59. poz. 357, normującej stosunki służbowe funkcjonariuszów państwowych podczas pełnienia służby wojskowej.

W wykonaniu art. 11 ustawy z dnia 11 lipca 1919 r. Dz. P. P. P. Nr. 59. poz. 357, zarządza się, w porozumieniu z Najwyższą Izłą Kontroli Państwa, co następuje:

Postanowienia wstępne.

Za funkcjonariuszów państwowych, w rozumieniu ustawy, normującej stosunki służbowe funkcjonariuszów państwowych w czasie pełnienia służby wojskowej, uważać należy wszystkie osoby, powołane przez władze cywilne do spełniania funkcji urzędowych, bądź stałe, bądź prowizorycznie, i pobierające uposażenie bezpośrednio ze skarbu państwa lub z funduszków publicznych zawiadywanych przez państwo.

O ile zachodzi wątpliwość, czy dana osoba ma być uważana za funkcjonariusza państwowego, rozstrzyga tę kwestję aż do czasu jej ustawowego wyjaśnienia szef odpowiedniej władzy centralnej w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Do art. 1.

Funkcjonariusz państwowy, powołany do służby wojskowej, winien o każdym powołaniu, o zmianach w stosunku służbowym wojskowym, a także o uznaniu za zdanego do służby wojskowej przy przeglądzie, donieść natychmiast swą bezpośrednio przełożonej cywilnej władzy służbowej, o ile ta nie powzięła o tem wiadomości w drodze urzędowej w inny sposób, np. przez pośrednictwo w doręczeniu funkcjonariuszowi karty powołującej i t. p.

Do art. 2.

Celem uzyskania zwolnienia funkcjonariusza lub funkcjonariuszów, którzy są ze względów publicznych niezbędnie potrzebni w służbie cywilnej, bezpośrednio przełożona władza służbowa tych funkcjonariuszów winna złożyć w drodze służbowej, albo równocześnie z ich powołaniem, albo i przedtem, w razie spodziewanego powołania do służby wojskowej, np. w razie uznania za zdanego przy przeglądzie, przełożonej władzy centralnej należycie umotywowany wniosek w trzech egzemplarzach, na przepisany według dołączonego wzoru A formularzu. (Załącznik 1).

Władza centralna przesyła wniosek, uzupełniony ewentualnie zdaniem władzy podległej bezpośrednio władzy centralnej, wraz z własną opinią, Ministerstwu Spraw Wojskowych. Przed ewentualnym odmownym załatwieniem wniosku o zwolnienie Ministerstwo Spraw Wojskowych porozumie się w krótkiej drodze z właściwą władzą centralną.

Decyzje Ministerstwa Spraw Wojskowych wpisuje się w rubrykę IX formularza wniosku, którego jeden egzemplarz pozostaje w aktach Ministerstwa, drugi odsyła się właściwej władzy centralnej, trzeci właściwej Powiatowej Komendzie. Uzupełnieni, celem wystawienia, w razie zwolnienia, świadectwa zwolnienia, według dołączonego wzoru B (Załącznik 2) i doręczenia go, lub przesłania za pośrednictwem bezpośrednio przełożonej władzy służbowej, zwolnionemu funkcjonariuszowi.

Do art. 4.

Władza wojskowa, zwalnając funkcjonariusza państwowego z czynnej służby wojskowej, lub udzielając mu urlopu w myśl art. 6 ust. 2 tymczasowej ustawy o powszechnym obowiązku służby wojskowej, winna zawiadomić o tem jego bezpośrednio przełożoną władzę służbowa, której komunikować należy również wypadki śmierci i zbiegostwa, a także wypadki skazania funkcjonariusza państwowego w czasie pełnienia służby wojskowej przez sądy wojskowe. Władza służbowa funkcjonariusza winna wydać bezwzględnie stosowne zarządzenia lub donieść o tem władzy bezpośrednio wyższej, powołanej ewentualnie do wydania tych zarządzeń.

Niezgłoszenie się funkcjonariusza, mimo zwolnienia ze służby wojskowej, z powrotem do służby cywilnej traktowane będzie na równi z samowolnym opuszczeniem służby.

Do art. 5.

Uposażenie cywilne funkcjonariusza, odchodzącego do wojska celem dopełnienia obowiązku służby w wojsku stałym, należy wstrzymać z końcem tego miesiąca, w którym odszedł on do wojska.

Po powrocie z wojska do służby cywilnej lub ukończeniu obowiązku służby w wojsku stałym, należy uposażenie cywilne asygnować do wypłaty z pierwszym dniem miesiąca następującego po powrocie lub ukończeniu obowiązku służby w wojsku stałym, stosując ewentualnie w tym ostatnim wypadku postanowienia art. 7 ustawy.

O ile zaś funkcjonariusz państwowy nie otrzymał uposażenia wojskowego za cały miesiąc, w którym zwolnienie z wojska nastąpiło, należy uposażenie cywilne asygnować do wypłaty od dnia zwolnienia.

Fakt odejścia do wojska i wstrzymania uposażenia, a następnie powrotu do służby i asygnowania uposażenia odnotować należy w wykazie służbowym funkcjonariusza.

Do art. 6.

Wypłata uposażenia cywilnego podczas pełnienia służby wojskowej w zapasie, tudzież podczas periodycznych ćwiczeń wojskowych ma następować w zwykły sposób, po przedłożeniu przez funkcjonariusza poświadczenia bezpośredniego dowódcy, względnie bezpośrednio przełożonej władzy wojskowej, stwierdzającego fakt pełnienia służby wojskowej.

Do art. 7.

Wypłatę różnicy między pełnym uposażeniem cywilnym a pełnym uposażeniem wojskowym (gażą, żołdem), jakoteż i dodatku ze względu na stosunki rodzinne, w czasie służby wojskowej na skutek mobilizacji lub częściowego uzupełnienia do stanu wojennego, uskutecznia ta władza, która zarządziła wypłatę uposażenia funkcjonariusza podczas pełnienia przez niego służby cywilnej.

W celu uskutecznienia wypłaty, funkcjonariusz winien nadsyłać tej władzy kwit według załączonego pod C. (Załącznik 3) wzoru, podpisany własnoręcznie przez funkcjonariusza, z potwierdzeniem bezpośredniego dowódcy, względnie bezpośrednio przełożonej władzy wojskowej, iż funkcjonariusz żyje i pełni służbę wojskową. Na kwicie winien nadto officer-kasowy stwierdzić wysokość uposażenia wojskowego funkcjonariusza, wyszczególniając wszystkie dodatki. (Załącznik B)

Potwierdzenie dowódcy (władzy wojskowej) i oficera kasowego może nastąpić najwcześniej w dniu płatności ewentualnej różnicy, a także dodatku ze względu na stosunki rodzinne, a więc z reguły w pierwszym dniu każdego miesiąca.

O ile (funkcjonariusz nie może z ważnych powodów (choroba, zranienie, nieobecność z powodów służbowych i t. p.) podpisać własnoręcznie kwitu, okoliczność ta winna być stwierdzona na kwicie przez jego bezpośredniego dowódcę lub bezpośrednio przełożoną władzę wojskową, z podaniem tych powodów. W tym wypadku stwierdzenie władzy wojskowej zastępuje własnoręczny podpis funkcjonariusza.

Funkcjonariusz może prosić o wypłatę należnej sobie kwoty do rąk własnych lub przekazać tę kwotę do wypłaty osobie, żyjącej w wspólnym z nim gospodarstwie domowym.

Prawo do dodatku z powodu prowadzenia własnego gospodarstwa rodzinnego należy zgłosić przed terminem pierwszej wypłaty różnicy między uposażeniem cywilnym a wojskowym.

W tym celu należy złożyć władzy, która zarządziła wypłatę uposażenia cywilnego funkcjonariusza, zaświadczenie właściwej władzy policyjnej lub administracyjnej.

W zaświadczeniu winny być wyszczególnione imienne osoby: żyjące stale we wspólnym gospodarstwie domowym z funkcjonariuszem państwowym i przez niego utrzymywane.

Dodatek wynosi 200/0 całego uposażenia cywilnego, jeżeli funkcjonariusz utrzymuje we wspólnym gospodarstwie domowym jedną osobę.

Za każdą następną osobę dodatek podwyższa się o 50/0, tak że sięga 400/0 dla funkcjonariuszów,

którzy utrzymują we wspólnym gospodarstwie domowym pięć lub więcej osób.

Osób należących do służby domowej nie uwzględnia się.

O ile funkcjonariusz pobieranie należnej różnicy i dodatku przekazał na rzecz osób żyjących z nim we wspólnym gospodarstwie domowym, a kwit z podpisem funkcjonariusza nie nadszedł w ciągu dni 8-miu po terminie wypłaty, to należna kwota może być wypłacona, za kwitem upoważnionego do odbioru, w wysokości kwoty, wypłaconej po raz ostatni za kwitem podpisanym przez uprawnionego.

Dopóki różnicy nie można ustalić, to rodzinie szeregowców i podoficerów wypłaca się zaliczkę w wysokości 500/0 całego ostatniego uposażenia cywilnego.

Wypłata taka nastąpić może na wyraźne zlecenie szefa władzy, która zarządziła wypłatę, z powołaniem się na przepis niniejszego rozporządzenia.

Tego rodzaju wypłaty należy uważać za zaliczki na poczet kwot, przysługujących funkcjonariuszowi w myśl art. 7 ustawy.

W razie śmierci funkcjonariusza, należy zaliczki te odpowiednio zarachować przy przynawaniu ewentualnego zaopatrzenia dla wdowy i sierot, a w razie nie przyznania takiego zaopatrzenia, umorzyć.

(Dokończenie nastąpi).

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Kolei Żelaznych o wprowadzeniu z dniem 1 listopada 1919 r. „Tymczasowej Taryfy Towarowej na przewóz towarów, zwierząt żywych i zwłok kolejami państwowymi Okręgów Warszawskiego i Radomskiego“.

Na mocy dekretu Nr. 152 z dnia 7-go lutego 1919 r. (Dziennik Praw Nr. 14, poz. 152) i w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu oraz Przemysłu i Handlu zarządza co następuje:

Od 1 listopada 1919 r. aż do odwołania obowiązującej ma wydana przez Ministerstwo Kolei Żelaznych „Tymczasowa Taryfa Towarowa na przewóz towarów, zwierząt żywych i zwłok kolejami państwowymi Okręgów Warszawskiego i Radomskiego“.

Od terminu powyżej wskazanego przestają obowiązywać taryfy b. władz okupacyjnych oraz wydania polskie tych taryf, a mianowicie: „Taryfa tymczasowa na przewóz towarów i zwierząt na liniach kolei państwowych Okręgu Warszawskiego“ i „Taryfa tymczasowa na przewóz towarów i zwierząt żywych i zwłok w obrębie Dyrekcji Radomskiej“ (Dziennik Praw Nr. 30, poz. 254 i Nr. 56, poz. 343 z r. 1919), wraz ze wszystkimi zmianami i uzupełnieniami, jakie nastąpiły do 31 października 1919 r. włącznie.

Kierownik Ministerstwa:

J. Eberhardt.

Warszawa, dnia 29 października 1919 r.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Zdrowia Publicznego w przedmiocie zniesienie obowiązku wydawania świadectw czystości podróznym.

Ze względu na stwierdzone poprawę ogólnego stanu zdrowotnego w Państwie, a w szczególności wskutek zmniejszenia się ilości wypadków duru plamistego, zarządza, co następuje:

Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 2 czerwca 1919 roku („Monitor Polski“ z 7/VI 1919 Nr. 126) w przedmiocie wydawania świadectw czystości podróznym traci moc obowiązującą z dniem 1 listopada 1919 roku.

Minister Zdrowia Publicznego:

(—) Janiszewski.

Warszawa, dnia 22 października 1919 roku.

